

Шосето започва отъ Самоковъ, като използва по-старитѣ пѣтища за Чамъ-кория, Ситняково и Сарж-тълъ, съ спретнати планински царски дворци. Отъ така нареченитѣ Бързанови-колиби пѣтътъ се надвесва надъ шеметната Маришка долина, която народниятъ поетъ Иванъ Вазовъ обичаше да сравнява съ приказната долина, въ която се билъ подвизавалъ още по-приказниятъ тракийски пѣвецъ Орфей.

Понеже Орфей е приказенъ герой на тракитѣ, можемъ да го отнесемъ къмъ всѣка приказна мѣстность на тракийскитѣ планини. А най-лесно можемъ да го свържемъ съ свещената на тракитѣ рѣка *Хебросъ*, сегашната *Марица*. Затова и Ив. Вазовъ, подобно на старитѣ поети Овидий, Гундуличъ и Крижаничъ, съ право нарича Маричинитѣ извори — *Орфеевата долина*.

При стария Маришки постъ шосето пресича Марица, която връща право на западъ, и по дѣсния ѝ потокъ завъзлиза къмъ приоблачния проходъ.

„Дивна пустота и величественостъ вѣе въ тази безлюдность!“ — казва поетътъ.

Всрѣдъ тази дивна пустота, притисната отъ шеметни стени на рилскитѣ великани, е сгושена кокетна хижа „*Заврачица*“, построена преди две-три години отъ предприемчивитѣ самоковски планинари, съ материалната подкрепа на Жакъ Асеовъ.

Отъ хижата нагоре пѣтътъ лжкатуши все изъ тревистото корито на Права-Марица, въ което за погледа има една малка пролука само на северъ.

Съ множество завой най-после се стига желаното било на величествената планина. Тукъ е вододѣлътъ между прочутитѣ още отъ древността рѣки *Хебросъ* и *Нестосъ* — *Марица* и *Места*.

Съ единъ остъръ завой и множество кривулици пѣтътъ полетява къмъ *Разложката котловина*, като следи все порѣчието на македонската рѣка *Места* или *Кара-су* — Черната рѣка на турцитѣ едно време.